

[Socialministeren.]

I Forslagets § 5 foreslaas det, at saafremt en anerkendt Kasse ikke længere opfylder Betingelserne for at opnaa Anerkendelse, bortfalder Anerkendelsen. Vedtages denne Lovændring, vil det altsaa betyde, at den Kasse, som jeg lige har omtalt, bliver ophævet. Man foreslaar derfor, at Socialministeren i saa Tilfælde kan bestemme, at Kassens Medlemmer skal have Ret til Overflytning til andre Kasser, selv om de ikke efter de almindeligt gældende Regler har saadan Overflytningsret.

I Forslagets § 12 foreslaar man en Ændring af Arbejdsløshedslovens § 17, Stk. 1, Nr. 1, angaaende Fortabelse af Understøttelsesret under Strejke og Lockout for Personer, der omfattes deraf. Jeg skal hertil blot bemærke, hvad der er anført i Bemærkningerne til Paragraffen, at efter at Gyldighedsperioden for de ved Socialministeriets Bekendtgørelse af 11. November 1932 i Henhold til § 17, Stk. 1, Nr. 1, i Arbejdsløshedsloven af 23. Juni 1932 fastsatte Regler for Kassernes Forhold under Strejke og Lockout var udløbet 1. Juli 1935, modtog Ministeriet fra Socialministeriets Arbejdsudvalg en Indstilling angaaende Fastsettelse af saadanne Regler for Tiden 1. Juli 1935 til 1. Juli 1938. Der havde imidlertid ikke kunnet opnaas Enighed inden for Udvalget angaaende Spørgsmaalet, hvilket formentlig skyldes den forskellige Forstaaelse af Arbejdsløshedslovens § 17, Stk. 1, Nr. 1, og under disse Forhold fandt Ministeriet det rigtigt at forlænge de ved Bekendtgørelse af 11. November 1932 fastsatte Regler som gældende indtil videre, dog længst til 1. Juli 1938. Ministeriet har imidlertid anset det for rettest, at Rigsdagen — under den herskende Tvivl om Forstaaelsen af den nævnte Bestemmelse i Loven — optager denne Bestemmelse til fornyet Overvejelse, og man har som Basis for Overvejelserne formuleret Bestemmelsen saaledes, at den i store Træk er et Udtryk for Bekendtgørelsen af 11. November 1932 og den Praksis, der er fulgt ved Andendelsen af Bekendtgørelsen.

I Lovforslagets § 12 foreslaar man dernæst en Ændring af Lovens § 17, Stk. 2, hvorefter det ikke skal kunne betragtes som fyldestgørende Grund til at vægre sig ved at overtage et anvist Arbejde, at Lønnen for Arbejdet er lavere end den, den paagældende har haft, naar Lønnen dog ikke er under den Timeløn, der i Henhold til Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere er fastsat for tilsvarende

Arbejde, eller under, hvad der i den paagældende Virksomhed eller Egn sædvanlig ydes for tilsvarende Arbejde.

Idet jeg i øvrigt skal henvisse til Bemærkningerne til den foreslaaede Ændring, skal jeg bemærke, at man i Overensstemmelse med det i Rigsdagssamlingen 1929—30 fremsatte Forslag til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring har foreslaaet Udtrykket „Timeløn“ erstattet med Udtrykket „Fortjeneste“, idet man maa finde det rimeligt og bedst stemmende med hele Systemet, at det er den for den paagældende Art af Arbejde normale overenskomstmaessige Løn, der er afgørende, og dette altsaa, selv om den normale Betaling maatte være Akkordbetaling.

Efter den gældende Regel kan dernæst f. Eks. Kommuner, hvor Parterne ikke er bundet ved Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, under Fortabelse af Understøttelsesret tvinge Arbejderne til at overtage Arbejde til den paa Egnen sædvanlige, undertiden ret lave Løn. Dette finder man uheldigt, da Samfundet har en Interesse i, at organisationsmaessige Aftaler styrkes og overholdes, og i, at Arbejdsløshedsperioder ikke kan benyttes til at tvinge arbejdsløse til at tage Arbejde under de organisationsmaessige Aftaler. Man har derfor fundet det nødvendigt at ændre Bestemmelsen saaledes, at den i den paagældende Virksomhed eller Egn for tilsvarende Arbejde sædvanligt gældende Løn vel i Almindelighed bliver afgørende for Spørgsmaalet om en Arbejdsvægrings Berettigelse, men at denne Norm dog maa vige, hvis der ved Arbejde af den paagældende Art gælder en Landsoverenskomst med højere Lønvilkaar eller eventuelt en Overenskomst for den paagældende Landsdel som f. Eks. Overenskomsten for Landbrug og Skovbrug i Maribo Amt. Endvidere skal der ved Bestemmelsen af, hvad den sædvanemæssige Betaling er, lægges Vægt paa, om Prisforhøjelser paa Livsfornödenheder maatte have forringet denne Løns Værdi i væsentlig Grad.

Endelig foreslaar man optaget i Loven mere rationelle Regler med Hensyn til Indankningsfrister, jfr. herved særlig Forslagets §§ 18—19 og de dertil knyttede Bemærkninger.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til en velvillig og hurtig Behandling i det høje Ting.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.